

ПИСМО

Драги баба и деда
Не пишем вам ради реда

Већ из љубави према вама
Када вам пишем нисам сама

Код нас се ништа не дешава
Рачун за струју, катастрофа права

Тата се из папуча и новина не вади
Пуна га фотеља а неће да ради

Уместо да се разгибава и креће
Стално нам звоца, да ради неће

Банка кредит за ауто не одобрава
Маму зато опет боли глава

Некакву нову дијету гања
Долазила нам у госте тета Сања

Каже да ће опет на море – благо њима
и на Копаоник ће када дође зима

А шта ја да радим, могу да се сликам
Да се вртим по кући или да штрикам

За дедину болест нисам знала
Да ли вам се пензија мало повећала

Нову сам петицу добила у свеску
Пошаљите коју кинту за ту рецку

Пуно вас воли унука Нада
“Гудбај“ мили моји из Новог Сада.

РОЂЕНДАНСКИ ПОКЛОН

Ана сања диван сан
Сања пети рођендан

Насред стола крај балона
Велика машна попут слона

Врцка машна тамо-амо
Шта ли је то спаковано

Пита Ана дародавца
Да л' је куца или маца

Унутра је богме свашта
Отвори ме – шапће машта

Зове Ана своју секу
Добили смо малог зеку

Поред зеке шаргарепа
А туфна му место репа

Права туфна место репа
Ана зеки тихо тепа:

Очи су ти скроз црвене
А уши ти кô антене

Зека репом-туфном вртка
И свуд око себе прдка

Па се игра и скакуће
Пишки, каки насред куће

Ти ред кућни не поштујеш
Хигијену не познајеш

Штету правиш на све стране
Сад ће мама да ми плане

Од маме и тата стрепи
Јер ће мама да одлепи

Биће гужве, биће рата
Баку Дану зове тата

Е нећемо туфно мала
Живот није само шала

Носимо те мојој баки
Па слободно тамо каки

Сместиће те скроз у ћошу
Где ћеш имат своју ношу

Употреба само ноћу
Нема тамо нећу-хоћу

Кад бакину школу свладаш
можеш опет да се надаш

Како ћеш се нама вратит
и репићем – пуфном клатит.

ЧАСНА РЕЧ

Часну реч дајем, истина је права
Ако вас лажем заболела ме глава

Пијан миш ми заспао у торби
Пет другара сам средио у борби

Тигрица ми прешла преко пута
Пас ми побегао у џунглу да лута

Три ноћи сам га заредом тражио
Никада, верујте, нисам лагао

Часну реч дајем, истина је права
Од истине ме стално боли глава.

ИЗГУБЉЕНИ ОПАНАК

Једном крај Мораве на брегу
у дубоком великом снегу

Мали Јовица ђак-пешак
изгубио свој опанак

Опанак збуњен кô да је шенуо
Освртао се и само бленуо

После лутао три дана и ноћи
Тражећи пртину којом ће проћи

Потрага ни мало није била лака
Бојао се ветра, бојао се мрака

Онда је јутром за сунцем кренô
Да огреје своје лице снено

Срео га на врху врабац поморавац
Па гледа у чуду какав је то странац

Огласи се цивџан: срећна сам птица
Ево ми лепих, лаких саоница

Скочио весело у опанак
Па кренуо низ пропланак

Ухватио прави правац
Вешти врабац поморавац
Кљуном притегао каишиће
Па право пред школу пред ђачиће
Све се ђаци чудом чуде
Шта то може сад да буде
Опанак са неба пао
Можда га је сам Бог дао
Станите другари, станите, стој
Овај опанак је само мој
Повика гласно наш пешак-ђак
Па стрпа опанак у торбак.